

Употреба прошлости

Обично се каже да је настава историје у функцији тоталитарних режима, док су демократски системи имуни на њену злоупотребу. Међутим, није баш тако. Линија која раздваја употребу историје од злоупотребе, прилично је танка и увек порозна.

Власти озбиљних земаља су у пуној мери свесне онога што је јасно рекао Хенри Кисинџер: „Историја, то је памћење државе“. Отуда је настава историје увек подређена националним вредностима и интересима. Никада, шта год се тврдило, у пуној мери није објективна. Уосталом, другачије и не може да буде, изузев ако није циљ да нација буде паралисана. Социолози су одавно приметили да безрезервна објективност отупљује колективне инстинкте и слаби способност групе да се бори за своје интересе!

Наравно, када се ради о унутрашњој употреби историје, владе демократских земаља имају ограничења. Подсећање на прошлост налази се у служби владајућих вредности и актуелне политике, али се ипак систематски не прибегава историјском инжењерингу. Но, када се ради о борби за националне интересе у иностранству, моћне демократске земље поступају једнако као тоталитарне на унутрашњем плану.

Оно што у неком тренутку може најбоље да се искористи, представља се као историјска чињеница. Није битно како је било, већ колико нешто доноси користи. Ако већ прошлост не може да се мења, може битно да се утиче на њено виђење. Спретном употребом историје може се успешније утицати на људе него многим другим средствима. Она је у стању да наведе да се верује у оно што манипулатор жели!

Историјске игре без граница

Пошто је тајно и јавно вођство САД дефинитивно одлучило да Косово и Метохија, и по цену отворене агресије и кршења међународног права треба да буду издвојени из састава Србије, појавила се једна (квази)историјска књига. У питању је „Косово, кратка историја“, коју је написао Енглец Ноел Малколм, а чија је сврха била да оспори право Србије на Косово и Метохију, и да афирмише, наводно, право тамошње албанске мањине на самоопредељење све до оцепљења.

Скоро једну деценију после тога, на немачком језику објављена је књига Холма Зундхаусена, „Историја Србије од 19. до 21. века“. Њена поента је да су Срби митовима оптерећен, агресивни и мегаломански народ који представља латентну опасност за нације које живе у његовом окружењу. Стога, агресија на Србију са циљем да Косово и Метохија буду окупирани, „представља“ уистину чин хуманизма. „Несрећни“ Албанци „заслужују“ бољу судбину него да се „злопате“ под српском влашћу.

Док је књига Н. Малколма (накнадно прозвана „Томахаук историја“) требала да припреми јавно мњење западних земаља за агресију на једну суверену земљу, дело Х. Зундхаусена има сврху да пружи историјско оправдање тој агресији, као и доношењу сецесионистичког акта од стране привремених косовских власти, односно потоњем признању тзв. државе Косово од стране западних земаља.

Јавна тајна је да је Н. Малколм био финансиран од стране албанских сепаратиста, а да је уживао свесрдну медијску и сваку другу подршку од стране националног и глобалног идеолошког апарата њихових англо-америчких пријатеља. Што се Зундхаусенове књиге тиче, ту и нема тајне. И издавач је признао да је она настала и објављена уз финансијску подршку књижевне мрежа ТРЕДУКИ, основане од стране немачког и аустријског министарства спољних послова! Не треба ни рећи, без обзира на то што тема није претерано занимљива већини немачких читалаца, књига је имала запажен публицитет. Није она сама по себи битна – важан је циљ коме треба да допринесе!

Цементирање пројектоване „истине“

У функцији наметања сврсисходног виђења прошлости, не налазе се само историчари, односно њихови институти и факултети. Доприносе томе и друге институције. Једна од њих је Хашки трибунал.

Дошло је ових дана на ред да се НАТО пропагандна верзија ратних догађаја на простору Косова и Метохије, она иста која је послужила као изговор за агресију, овековечи и од стране споменуте (квази)судске институције. Донете су прве пресуде за злочине које су, наводно – на начин и у обиму како се тврди, без жеље да негирам да је зличина било – српске снаге починиле над косовско-метохијским Албанцима.

Судско веће је, што се од политичког Хашког суда и очекивало, прихватило накарадну тезу тужилаштва о „удруженом злочиначком подухвату, који је имао за циљ, између осталог, да промени етничку равнотежу на Косову, како би се обезбедила континуирана српска контрола над том територијом“. Додуше, ослобођен је бивши председник Србије, Милан Милутиновић. Јер, „није дао значајан допринос заједничком злочиначком подухвату“. Таман посла да није крив, али с обзиром какви су други Срби, он ипак не заслужује да иде на робију. Према свецу и тропар!

Домаћи екстремни евроатланлисти, дочекали су осуђујуће пресуде са радошћу. Уосталом, и да нису, ко их и пита да ли су им драга, њихов посао је да их промовишу. Отуда, на основу тих накарадних судских пресуда, сада усиљено инсистирају на нашој колективној кривици. Односно, на потреби да прихватимо пропагандну, искривљену верзију наше прошлости.

Идентификација са агресором

У том контексту, а није искључено, ни као део целовите акције, куцнуо је час да Зундхаузенова историја Србије буде преведена на српски језик. Од Срба се очекује, како је то јасно написао професор Василије Крестић, „да признају свршен чин, да се помире с тим да Косово и Метохија нису, да неће и да не могу више никада бити њихови“.

Споменута књига треба да послужи за даљу обраду нашег јавног мњења. Овдашњи евроатлантски пропагандни апарат, који већ скоро две деценије повећава своје

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 11 март 2009 19:42

капацитете, сада је добио нову муницију. А наши национал-мазохисти аматери, добили су на поклон нешто што треба да постане култно историјско штиво.

Вероватно нам предстоји и покушај домаћих и страних мондијалиста да природе да Зундхаузенова историја буде узор за писање школских историјских уџбеника, из којих треба да уче неки нови српски клинци. Промена свести је, како је тачно приметио Грамши, молекуларан процес. У складу с тим, они који се сада озбиљно баве индоктринацијом Срба, раде систематски и на дуги рок, а за то је најпогоднија обрада деце!

Неспособна или квислиншка држава?

Како се наша држава, односно ресорно министарство и релевантне државне агенције, боре против насртаја на нашу прошлост и преко ње будућност? Млитаво и мутаво! Често су и кооперативни са онима који те насртаје предузимају! И то без обзира ко је на власти.

Сећате се афере од пре неколико година, када је на српски језик преведена четворотомна историјска читанка, Центра за демократију и помирење из Солуна? Сви народи региона, навикнути на умивено, националним потребама прилагођено виђење сопствене повести, читанком нису били задовољни. И њихове надлежне институције нису одобриле њену употребу у школама.

Но, Србија, која је најгоре прошла – а о томе да ли сам субјективан, процените на основу чињенице да у околностима када су Срби, уз Јевреје и Роме, једини народ који се у Другом светском рату суочио са геноцидом, Јасеновац није ни споменут – посредством својих државних институција, одобрила је, с изузетком једне књиге, употребу читанке у школама!

Претпрошле године код нас је објављен и тзв. Школски историјски атлас, наше филијале једне словеначке фирме (Monde neuf

). Тај атлас је препун грешака (малициозних или из незнања) као и једностраности. Тек да поменем да се на две карте нетачно приказује да су у 16-17. веку муслимани

представљали већину у Србији, док су православци били незнатна мањина!

На срећу, атлас није доспео у наше школе. Међутим, Министарство просвете није реаговало због манипулативне употребе придева школски! Србија је демократска земља, па свако може да износи било какве ставове, макар они не били утемељени на чињеницама, али не сме да доводи потрошаче у заблуду да се ради о школском штиву. На страну, што је у питању атлас штампан у великом тиражу и масовно дистрибуиран преко новинских киоска, па су просветне власти имале моралну обавезу да укажу на грешке и злоупотребу историје. Овако може да нам се деси да генерације младих Срба, ако не у школи, онда код куће, историју уче и на основу, несумњиво, антисрпског атласа.

* * *

На једном научном скупу одржаном 1996. године у Бостону, наш историчар и дипломата Душан Батаковић, приметио је да су многи амерички историчари драстично, на негативан начин променили однос према српској историји. Када их је упитао на којим то новим сазнањима заснивају радикално другачије тумачење наше повести, од оног које су не тако давно заступали, добио је одговор да су они пре свега државни службеници. Како је Д. Батаковић написао: „Они су, дакле, признавали да свој посао историчара превасходно виде као логистичку подршку правдању државне политике своје земље према Балкану ...“.

Наша влада није ни приближно успешна као америчка на пољу мобилизације научних и других потенцијала земље, за пружање подршке националним циљевима. Можда је то и добро. Настојимо да изградимо демократско друштво, а САД, без обзира на демократску традицију, више и нису у том погледу добар узор. Међутим, једна ствар је свођење научника на ниво државних пропагандних бојовника, а друга је елементарно вођење научне и просветне политике, у складу са интересима земље.

Ако не желимо да у будућности наша деца изучавају историју свог народа на основу Малколма и Зундхаузена, морамо да се узмемо у памет. Министарство просвете, и друге владине службе, морају коначно да почну да раде свој посао, на начин како се он обавља у свим озбиљним државама. Програми, историјски уџбеници и читанке, како Завода за уџбенике и наставна средства, тако и приватних издавача, морају да се саобразе националним стремљењима.

Фихте је, с много разлога, рекао: „Ми смо оно што памтимо“. Ако дозволимо да млади Срби и Српкиње запамте оно што желе Медлин Олбрајт, Хилари Клинтон, Ђерђ Сорос, онда ћемо, и без директног поткупљивања, убрзо имати много више сународника равнодушних према нашим националних интересима, па чак и убеђених да су они у постмодерно доба ирелевантни! И, пошто ће бити уверени да смо народ оптерећен митоманијом и бременом колективне кривице, неће им бити сумњиво то што она земља која највише говори о универзалним вредностима и хуманизму у међународним односима, себично штити своје парцијалне интересе. Ни то што тако поступају и народи из нашег окружења са којима смо били у сукобу, а којима ми треба да се извињавамо, док они углавном превиђају своју кривицу из времена ратова за југословенско наслеђе, и истрајавају у ружичастом виђењу своје улоге у њима.